

VOLAVKA POPOLAVÁ

(*Ardea cinerea*, Linnaeus, 1758)

V zime sa brodia za potravou nezamrznutými riekami volavky. Najbežnejšou z nich je volavka popolavá. Dermoplastický preparát uvedeného druhu je zastúpený v zoologickom odbore zbierkového fondu Hornonitrianskeho múzea v Prievidzi exemplárom s evidenčným číslom Z-521, darovaným preparátorom Ladislavom Fantúrom. Lokalitou nálezu je Nitriansky Hrádok, v ktorom bol mladý jedinec 3. júna 1957 odchytený za účelom rozšírenia zbierky vodného vtáctva.

V mohutnom zobáku volaviek končia nielen ryby a žaby, ale aj hady a drobné zemné cicavce. Na suchozemskú zložku potravy volavky striehnu na poliach, kde ich často možno zahliadnuť vtrúsené medzi bocianmi presúvajúcimi sa vhodnými potravnými biotopmi pred jesenným odletom na zimoviská. Pri pomalejšom chôdzi vynikne ich dlhý štíhly krk, naopak, počas letu ho vedú esovito poskladať, čím sa líšia o d letiaceho žeriava alebo bociana. Navyše ich nohy prečnievajú až za chvost.

Volavka vydáva hlasné škriekavé zvuky, ktoré sa zintenzívňujú pri jej typickom kolóniovom spôsobe hniezdzenia. Mladé jedince na hniezde sú sivšie a bez čiernych škvŕn, a hlave bez predĺženého peria. Propagovaný preparát mladej volavky bol v roku 2025 odborne ošetrený v preparátorskej dielni v Žabokrekochoch. Špecializované práce obnášali fixáciu a dofarbenie zobáka či injekčné napustenie látok proti prípadným parazitom.

Ideálne stanovištné podmienky volaviek popolavých zahŕňajú skupinky vysokých drevín a lesíky s možnosťou budovania objemných hniezd z konárov a konárikov vŕb, topoľov, jelšín a iných drevín. Absencia lužných lesov v povodí regionálnych hornonitrianskych riek a riečok odsunula hniezdiská uvedeného druhu do širšieho okolia poddolovaných zavodnených plôch pri zaniknutej obci Laskár. Tu do blízkosti človeka – „birdwatchera“ zalietajú za potravou na vodné plochy pozmenené aktivitou športových rybárov i v obci Koš. Počas zimovania sú prítomné aj na Handlovke priamo v centre mesta Prievidza.

